

REPORTAGE Golfclub Spandersbosch bestaat nu veertig jaar

'We moesten wel brutaal zijn want hoorden alleen n  '

De Hilversumse burgemeester Gerhard van den Top put een bal met het jongste lid Braydon. Op de achtergrond klinkt het geluid van trompetten. Golfvereniging Spandersbosch viert zaterdag de veertigste verjaardag. Dat is bijzonder, want de oprichting ging met horten en stoten.

Ilona Bos
i.bos@mediahuis.nl

Hilversum ■ „Hoeveel tijd heb je?“, vraagt Stance Hermans (85). Voor haar ligt een stapel van oude krantenartikelen en foto's. „Ik heb het een beetje voorbereid.“ Haar vriendin Truus Krens (83) kijkt haar aan, en lacht: „Dit was voor mij ook een verrassing. Maar zo zijn de rollen, hè?“ Stance kijkt ondeugend terug: „Je hebt nooit gezegd dat je het anders wilde.“ De leeftijd weerhoudt Truus er niet van om nog snel een opmerking terug te kaatsen: „Je kent me. Dan had ik het ook wel gezegd.“

Stance en Truus zijn twee van de vier oprichters van golfvereniging Spandersbosch. Vier vriendinnen die veertig jaar geleden bedachten dat ze wilden golfen. Dat werd ze in die tijd, waar vrouwen een minder gelijkwaardige rol hadden dan mannen, niet altijd in dank afge-

nomen. Ze ervaren in het begin veel weerstand. Tot duidelijk werd hoe goed hun golfclub liep. In een mum van tijd verzamelden ze 250 leden, die voor 2,50 gulden een potje konden golfen.

De eerste bal

„Ik kwam na vijf jaar terug uit Amerika“, begint Truus het verhaal. „Daar golfde ik en ik zei tegen mijn vriendinnen: dat is zó leuk, dat moeten we doen. Waarop zij zeiden: nee joh, dat is zo'n kakspoor.“ Na     balletje slaan, zijn de vriendinnen om. Dit willen ze ook wel doen. Ze klopten aan bij het bestuur van hockeyclub 'Be Fair', dat verderop op sportpark Crailoo ligt. Daar vroegen ze of ze mochten golfen of oefenen. „Weet je wat ze zeiden? Nee, over mijn lijk.“

De vriendinnen gaven niet op. Na lang aandringen kregen ze een grasveldje in de hoek toegewezen. Daar mochten ze wel oefenen. Mits ze alles zelf regelden: een eigen

grasmaaier, vlaggen en putten. „En alleen als we sloegen vanaf een matje, niet op het gras zelf. Dus iedereen liep altijd met een matje onder de arm“, grinnikt Stance. „Tom de Booij, een golfgoeroe die we ontmoetten, gaf ons les. Die was wel onder de indruk van ons. Maar ook dat mocht eigenlijk niet van het bestuur.“

„Dat vrouwen een grote mond hadden, hoorde toen niet bij de maatschappij“, vervolgt Stance. „Je kan het je niet meer voorstellen, maar het was echt een andere tijd. We moesten wel brutaal zijn. Alhoewel achteraf, zou ik nu iets minder fel reageren“, vervolgt Stance. Truus knikt, en zegt: „Maar dan hadden we dit niet bereikt. Het klinkt een beetje sentimenteel, maar juist door die weerstand werden we zulke goede vriendinnen. Het schepte een band. En wat een lol hadden we samen.“

Vereeuwigd

Stance pakt er een foto bij uit '82, waar ze met zijn vieren opstaan, gekleed in traditionele kledij. „Waarom we dit deden? We wilden dat onze vriendschap vereeuwigd werd.“ Stance was de 'motor, het strijdbare enfant terrible', zo beschreef het clubblad haar. Truus werkte 'kalmerend', en bluste de binnenbrandjes in opgewonden bijeenkomsten. Angelique Nieuwe Weme, die er zaterdag niet bij kon zijn vanwege ziekte, was 'de sfeermaaktster, die zorgde dat elke stap gevierd werd'.

En ook Friedje Jaartsveld, de zus van Stance, ontbreekt in het gezelschap. Zij overleed vijftien jaar geleden plotseling. In het clubblad staat ze omschreven als: 'hardwerkend lid van de golfcommissie'. En dat kunnen Truus en Stance alleen maar beamen. „Zij is de enige die bleef doorvechten voor de golfclub. Die zich mengde in de discussies over de aanleg van de golfbaan hier op deze locatie, en zich bezighield met de bouw van het clubhuis. Dat in onze ogen overigens veel te groot werd.“

Precies dat clubhuis zorgde lange tijd voor kopzorgen bij de vereniging, zo vertelt de huidige voorzitter Celia Noordgraaf. Voor de bouw van het clubhuis sloot de vereniging een grote lening af bij een bank. Toen in 2000 de animo voor de golfsport flink terugliep,

De Hilversumse burgemeester Gerhard van den Top put met het jongste lid van de vereniging.

„We sloegen vanaf een matje, niet op het gras zelf“

„Golf is zoveel meer dan zomaar tegen een bal aanslaan“

raakte de vereniging, net als sommige andere Nederlandse golfclubs, in de financiële problemen. Ze leenden geld bij leden om over-eind te blijven, maar konden dit tot de dag van vandaag niet terugbetalen.

Sinds twee jaar staan de zaken er anders voor. Door corona liep hun ledenaantal flink op, en nu ziet het er wat rooskleuriger uit. „Maar ondanks de financiën willen we ons ook richten op de bloei van onze club. Wat willen onze leden? En wie kunnen we nog meer trekken? Daarbij blijft het belangrijk dat het golfen toegankelijk, laagdrempelig en betaalbaar is voor iedereen. Niet alleen een sport voor de elite. Precies zoals de oprichters het ooit bedachten.“

De vereniging is trots op zijn 130 vrijwilligers, trots op een plek midden in een natuurgebied. Daar gaan ze zo voorzichtig mogelijk mee om. Voor de toekomst willen ze hun clubaanbod creatief uitbreiden. „Zo worden er lezingen gegeven over 'yoga en golf', en 'meditatie en golf', vervolgt Celia. „Want weet je? Als je uit het werk komt geracet, en je staat gelijk op de golfbaan, dan sla je de eerste drie holes mis.“ Truus knikt: „Golf is zoveel meer dan zomaar tegen een bal aanslaan.“

De vier vriendinnen op de foto in de jaren '80, vlnr: Angelique, Stance, Friedje en Truus.

FOTO STANCE HERMANS

Stance Hermans (links) en Truus Krens (rechts) richtten veertig jaar geleden de golfvereniging op. Celia Noordgraaf is nu de voorzitter.
FOTO'S MARGOT BRAKEL FOTOGRAFIE